

Af disse Forslag vil det resultere, at de, som jeg nævnte som tjenstgjørende ved Officereskolen, ikke ville behøve at være Sekondlieutenanter eller Korporaler, men allerede efter den første Udban- nelse som Menige kunne gaa ind i Officer skolens Premierlieutenantsklasse. Man maa altsaa nød- vendigvis fraregne dette Antal i det, som man for Fremtiden kan paaregne vil være tilstede. Der kan altsaa ikke alene ikke forudsættes gjen- nemsnitlig at være mere end 87, men saa mange færre, som der kommer frem, naar man fradrager det Antal, der har været tjenstgjørende kun paa Officereskolen. Deraf maa man drage den Slut- ning — jeg kan idetmindste for mit Bedkommende ikke drage anden Slutning — end at man ikke tør gjøre Regning paa, at der fremtidig af den værnepligtige Masse vil kunne komme mere end 60 Sekondlieutenanter til Tjeneste ved Fodfolket og ikke mere end 184 Korporaler. Se vi hen til Lønningsforholdene, vil det kunne forstås, at der virkelig ikke der er Noget, som særlig kan friste Folk til at blive Sekondlieutenanter eller Korporaler, og vil man gennemgaa de Aktstykker, som ere meddelte fra de forskellige Ministerier, om hvilken Betydning de forskellige Embeder og Bestillinger have haft, hvortil der er stillet de Paagjældende Udsigt til fortrinlig Udgang, vil man se, at Resultatet, som derved er naaet, er overordentlig lidet. Jeg kan nu ikke se rettere, end at det ikke paa nogen Maade gaar an at forudsætte et større Antal tjenstgjørende Sekon- dlieutenanter og Korporaler fremtidig end det, man kan læse ud af de foregaaende Aars Erfar- inger, som det sandsynlige Antal for Fremtiden. Derfor finder jeg det saa fuldstændig naturligt og rigtigt, at den ærede Krigsminister har sagt: Da det tidligere i Hærløven paaregnede Antal af tjenstgjørende værnepligtige Befalingsmænd ikke kan forudsættes at være tilstede, er det nødvendigt, at Hæren faar en Erstatning derfor i et ligesaa stort Antal faste Officerer og faste Sergenter. Den høitærede Krigsminister har for Fodfolkets Bedkommende kun foreslaaet ubetydeligt Mere end netop det, der er nødvendigt til Erstatning, og det hænger naturlig sammen med Regimentsformationen. Af de Forslag, vi have stillet, vil det fremgaa, at vi have troet at kunne nøies med en ubetydelig Smule mindre, det er en af de Omstændigheder, der kun ere komne frem ved de overordentlig øko- nomiske Hensyn, som vi have troet at burde tage paa dette Punkt af særligt Hensyn til vore ærede Kolleger i Udvalget, som vi gjerne ønskede at nærme os til, saavidt vi kunde. Tilfældet stiller sig saaledes, at ved Vedtagelsen af vore Forslag vil der ikke blive en eneste Lønnet Officer mere til Tjeneste ved Fodfolket eller en eneste Lønnet Underofficer mere, end der nu er. Det samme Antal, til hvilket der nu er bevilget Lønninger, er det, som vi foreslaa, men kun med den Forskjel, at vi ikke ønske, at de ved Loven bevilgede Num-

mere, som man ikke har kunnet besætte, fremdeles skulle staa ubesatte, men at der istedetfor disse gives en Forøgelse af et tilsvarende Antal faste Befalingsmænd. Naar ærede Medlemmer ville undersøge Forholdene, ville de ogsaa se, at i Virkeligheden vil der ikke være synderlig pekuniære Udgifter derved. En Sekondlieutenant lønnes jo ikke alene ved den Gage, der tildeles ham, men tillige gennem de Drlovspenge, som Loven til- siktrer ham. Regner man alt dette sammen — og noget Sigtende gjælder for Korporalernes Bed- kommende — vil man se, at der i Virkeligheden ikke er en større finansiel Byrde for Statskassen derved, men at der opnaas et aldeles nødvendigt Gode for Hæren, idet den paa denne Maade kan være nogenlunde sikket paa, i Tilfælde af Krig, virkelig at have de fornødne Befalingsmænd, som den skal have, til Førelse, og under Fredsforhold ogsaa at have et saa stort Antal, som er nød- vendigt til at være Lærere. Der er et andet Punkt, som er et Principspørgsmaal, som jeg ikke vil unblade at nævne ved denne Leilighed, end- skjøndt det i Betænkningen er omtalt paa et an- det Sted. Den ærede Minister har foreslaaet, at der tildeles hver enkelt Afdeling en Forøgelse af Underofficerspersonalet, saaledes at hver enkelt Underafdeling kommer til at have en Stabssergent. Udvalget har ikke tiltraadt dette Forslag. Vi have nemlig troet, at, om man end maa erkjende, at der maaske kunde være Tvivl om, hvorvidt man i alle Henseender i dette Punkt var slaaet ind paa den rigtige Vej ved Loven af 1867, burde man dog ikke se bort fra den historiske Udvikling, der har fundet Sted paa dette Punkt. Allerede efter den tidligere Ordning af 1842 var der for Ingenieurkorpsens og Artilleriets Bedkom- mende foreslaaet en Stabssergentsklasse, nemlig Oversyverkere og Mingsmestere med en disse be- stemt tildelt Tjenestestilling. Senere blev efter de forskellige Krige Overkommandersergentklassen mid- lertidig oprettet, og Loven af 1867 slog Stabs- sergentklassen definitivt fast for alle Raaden. Vi have nu ikke troet, at det vilde være rigtigt ved at vedtage en Bestemmelse om, at hver Underaf- deling skulde have en Stabssergent, at virke hen til, at denne ældste Underofficersklasse kom til at faae en anden Virksomhed, en anden Stilling end den, der er fastslaaet for den ved Loven af 1867. Vi indrømme imidlertid, at der kan gjøres den Indvending mod Stabssergenternes Anvendelse som Delingsførere navnlig i Fodfolket og tilbels i Rytteriet, at de, naar de have naaet en vis frem- rykket Alder, mulig paa Grund af denne vilde mangle den Mobilitet, som er uundgaelig nød- vendig for Tjenestens Beskrivelse; men dette Hen- syn har ledet os til at stille Forslag for at bøde herpaa. Vi have desuden ikke kunnet være blinde for, at Underofficersklassen i mange Henseender i de senere Aar er bleven overordentlig uheldig stillet. I en tidligere Periode, i Tidrummet om 1860;